

– Eg trúði ikki uppá, at fólk veruliga vóru so góð. Eg hugsaði automatiskt »tey vilja hava okkurt frá mær«. Men so fann eg útav, at føroyingar eru bara so fittir, sigur Doru

MYND: FOTOSTUDIO / FINNUR JUSTINUSSEN

Doru skrivaði eina ørgrynnu av atfinningarsomum greinum og yrkingum, og unglíngarnir fóru á gøturnar at mótmæla. Doru og onnur settu eld á nakrar lögreglubílar í mótmæli móti tí kúgandi yvirvaldinum, men prísurin varð høgur.

– Eg varð dømdur 18 ára fongsulsrevsing, sigur Doru, sum í dag kann flenna at tí órímligu revsing, sum mótmælisgongan elvdi til.

– Tað var ræðuligt. Vit vóru bólkadír heilt øðrvísi enn til dømis tjóvar og aðrir brotsmenn. Boðini hjá fongsulsmonnunum vóru, at vit vóru ímóti skipanini, og um teir funnu nóg góðar orsøkir, so skuldu teir taka lívið av okkum, sigur Doru.

Doru og hinir vóru mettir at vera óbrúkilgir - ein hóttan móti kommunistisku skipanini. Doru sat tó ikki øll 18 árin í fongsul, men varð leyslatin eftir 5 ár.

Komin útaftur fann Doru eitt broytt samfelag. Universitetið var nú so fastlæst í kommunismuni, at Doru ikki eingongd fekk starv sum húsavørður á skúlanum.

– Tá fekk eg nóg mikið. Eg varð stemplaður sum ikki ideologiskt rætt-hugsandi, og mínir møguleikarnir í samfelagnum vóru nærum ikki tilstaðar. Eg visti, at tá eg fór, so kom eg ongantíð aftur, greiður Doru frá.

Svam yvir Donau ánnu – tvær ferðir

Doru gjørdi av at flýggja. Flýggja frá tí fastlæsta samfelagnum til tað, sum hann ímyndaði sær var frælsi. Doru visti, at ST høvdu fólk og legur í Jugoslavia, so komin á land har gekk hann til Beograd. Fyrsta hendingin var, at Doru varð settur í fongsul í ein mánað, fyri síðani at vera leyslatin í flóttafólkaleguna hjá ST. Men so lætt skuldi tað ikki vera. Ein dagin varð hann settur í hondjörn og førður aftur til Rumenia. Hví kunnu vit bara gita um.

– Sjálvur haldi eg, at tað var ein handil, sum rumensku myndugleikarnir gjørdi við felagsskapir og onnur lond. At tey rindaðu fyri hvønn rumena, sum rýmdi úr landinum, sigur Doru.

Afturkomin til Rumenia endaði Doru aftur í fongsul – hesaferð í 13 mánaðir.

Og eftir hetta gjørdi hann enn eina roynd at flýggja.

– Tað var um veturin og sera kalt og hart. Men eg hugsaði fyri mær tað, sum mamma mín segði, at hon heldur vil vita, at eg lá deyður í Donau, enn at eg livdi undir hasum treytunum, sigur Doru.

Hesaferð hevði kuldin sett síni spor, tí Doru megnaði ikki at ganga langar teinar, tá ið hann var komin á land. Hann fór tí til fyrstu bygdina hann kom fram á, og har vóru myndugleikarnir skjótir, og settu hann aftur í fongsul í ein mánað og síðani aftur í somu flóttafólkalegu. Eftir tveir dagar í leguni flýddi hann aftur.

– Eg fór til gongu, bara við einum tendrara í lummanum, og gekk allan vegin til Grikkalands. Tað var á leið 720 kilometrar og tók tríggjar vikur, sigur Doru.

28. august 1989 setti Doru fyri fyrstu ferð føtur á føroyska jørð, eftir at hann hevði sníkt seg umborð á gomlu Norrønu, uttan pass ella visum.

»Føroyar er eitt fantastiskt land í tann mun, at integratiúnina riggar. Men hon riggar tí, at tað ikki er nøkur fastløst skipan. Tað kallast bygdaintegratiún, og hon riggar einans tá talan er um eitt avmarkað tal«